

Benedictus Deus (tratate și predici) / Meister Eckhart; trad. lucr.: Dan Dumbrăveanu și Victoria Comnea (Tratatele), Stela Tinney (Predicile). Ed. a 2-a. București: Herald, 2019

ISBN 978-973-111-747-8

I. Dumbrăveanu, Dan (trad.)II. Comnea, Victoria (trad.)III.
Tinney, Stela (trad.)

2

Pentru noutăți și comenzi:
www.edituraherald.ro
office@edituraherald.ro

Tel: 021.319.40.60, 021.319.40.61
Fax: 021.319.40.59, 021.319.40.60
Mob: 0744.888.388, 0771.664.320

Predicile și tratatele scrise în germană au fost editate de Franz Pfeiffer:
Deutsche Mystiker des XIV Jahrhunderts, vol. II, Leipzig, 1857.

Operele redactate în limba latină au fost publicate de Hans Denifle:
Meister Eckharts lateinische Schriften und die Grundanschauung seiner Lehre (Arh. für Lit., vol. II, 1886).

Meister Eckhart

Benedictus Deus

(tratate și predici)

Ediția a II-a

Traducerea lucrărilor:

Dan Dumbrăveanu și Victoria Comnea (Tratatele)

Stela Tinney (Predicile)

Traducere în limba română și comentarii de Meister Eckhart; trad. lucru de Radu Duma, Consolarea divină, Comunitatea (Biserica), Editura Herald, București, 2010.

Redactare:

Mihai Liță

Viziune grafică și DTP:

Codruț Radu

Corector:

Dușa Udrea-Boborel

Notă asupra ediției:

Benedictus Deus preia în mare parte tratatele și predicile lui Meister Eckhart cuprinse în ediția din anul 2000 a lucrării *Consolarea divină*, apărută la Editura Herald. La acestea s-au adăugat douăzeci de predici noi, precum și Bula Papei Ioan XXII *In Agro Domini*.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului. Ediție în limba română publicată de Editura Herald. Copyright © 2019

Cuprins	9
Cuvânt-înainte	19
TRATATE	21
Învățături spirituale (REDEN DER UNTERWEISUNG)	21
1. Despre adevărata supunere	21
2. Despre cea mai încocată rugăciune și despre lucrarea cea mai nobilă	23
3. Despre cei care nu se abandonează, plini de voință proprie	24
4. Despre folosul abandonului ce trebuie împlinit înăuntru și în afara	26
5. Ia aminte în ce fel devin bune firea și temeiul omului	27
6. Despre detașarea și despre posesialui Dumnezeu	28
7. Cum trebuie să-și împlinească omul lucrarea sa într-un mod cât mai rațional	32
8. Despre râvna neîncetată în cea mai înaltă creștere	34
9. În ce fel aplecarea spre păcat poate fi oricând folositoare omului	35
10. În ce fel voință poate totul, și în ce fel toate virtuțile se află în voință, câtă vreme aceasta este dreaptă	37
11. Despre ceea ce omul trebuie să facă atunci când este lipsit de Dumnezeu sau când Dumnezeu se ascunde	41

12. Despre păcate. Cum trebuie să se poarte cineva

când este în păcată

13. Cele două feluri de căință	46
14. Despre adevărata încredere și despre nădejde	48
15. Despre cele două feluri de încredințări cu privire la viața veșnică	49
16. Despre adevărata nevoință și despre viața preafericită	51
17. Despre felul în care omul trebuie să-și păstreze liniștea, când nu se simte îndemnat către lucrarea pe care Hristos și mulți sfinți au împlinit-o, și despre cum trebuie să-l urmeze pe Dumnezeu	53
18. În ce fel trebuie omul să primească, după împrejurări, bucate alese, veșminte bogate și tovarăși veseli, spre care-l împing obiceiurile firești	56
19. De ce uneori Dumnezeu îngăduie ca oamenii cu adevărăt buni să fie împiedicați să-și săvârșească lucrările lor bune	58
20. Despre trupul Domnului nostru care trebuie să fie primit adeseori, în ce fel și cu ce cucernicie	59
21. Despre râvnă	64
22. Despre cum trebuie să-l urmezi pe Dumnezeu și despre felul drept de a lucra	69
23. Despre lucrările din lăuntru și despre cele din afară	72

Cartea Consolării Divine

(DAS BUCH DER GÜTTLICHEN TRÖSTUNG)

I	81
II	86
III	116

Despre Omul Nobil (VOM EDLEN MENSCHEN)

120

Despre detașare (VON ABEGESCHEIDENHEIT)

132

PREDICI

Notă introductivă

1. <i>Intravit Iesus in templum et coepit eicere vendentes et ementes...</i>	149
2. <i>Intravit Iesus in quoddam castellum et mulier quaedam, Martha nomine, excipit illum in domum suam</i>	153
3. <i>Nunc scio vere, quia misit Dominus angelum suum</i>	160
4. <i>Omne datum optimum et omne donum perfectum desursum est</i>	166
5. <i>Iusti vivent in aeternum</i>	169
6. <i>Populi eius qui in Te est, misererebis</i>	175
7. <i>Quasi stella matutina in medio nebulae et quasi luna plena in diebus suis lucet et quasi sol refulgens, sic iste refulsit in templo dei</i>	181
8. <i>Qui audit me</i>	184
9. <i>Surge illuminare Ierusalem</i>	191
10. <i>Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere regnum et reverti</i>	198
11. <i>Quasi vas auri solidum ornatum omni lapide pretioso</i>	202
12. <i>Qui odit animam suam in hoc mundo...</i>	207
13. <i>Adolescens, tibi dico: surge</i>	212
14. <i>Sta in porta domus domini et loquere verbum</i>	216
15. <i>Unus Deus et Pater omnium</i>	219
16. <i>Ave, Gratia plena...</i>	223
17. <i>Jesus hiez sine jüngern ufgan in ein schiffelin und hiez sie varn übern die wuot</i>	228
18. <i>Sant Paulus spricht: „intuot iu,” inniget iu Kristum</i>	234
19. <i>Mulier, venit hora et nunc est, quando veri adoratores adorabunt patrem in spiritu et veritate</i>	239
20. <i>Praedica verbum, vigila, in omnibus labora</i>	243
21. <i>Ecce ego mitto angelum meu</i>	248
	253

22. Consideravit semitas domus suaे	256
23. Sancti per fidem vincerunt regna	262
24. Gaudete in domino, iterum gaudete	264
25. Si consurrexisti cum Christo, quae sursum sunt...	267
26. Stetit Iesus in medio discipolorum et dixit: Pax...	271
27. Vir meus, servus tuus mortus est...	274
28. Justus in perpetuum vivet et apud dominum est merces eius	278
29. „Blibet in mir!”	282
30. Qui sequitur iustitiam, diligitur a domino. Beati, qui esuriunt, et sitiunt iustitiam: quoniam ipsi saturabuntur	286
31. Adolescens, tibi dico: Surge!	292
32. Beatus est, Simon Bar Iona...	297
33. Haec este vita aeterna...	301
34. Spiritus domini replevit orbem terrarum	304
35. Beatus venter, qui te portavit, et ubera, quae suxisti	308
36. Misit dominus manum suam et tetigit os meum et dixit mihi... Ecce constitui te super gentes et regna	317
37. Unser herre underhuop und huop von unden üfsiu ougen	321
38. Maria Magdalena venit ad monumentum	326
39. Vidi civitatem sanctam Jerusalem novam descendentem de caelo a Domino	330
40. Qui mihi ministrat, me sequatur, et ubi ego sum, illuc et minister meus erit	335
41. Daniel der wissage sprichet: „wir wolgen dir nach”	339
42. Rodul faptelor tale bune...	345
43. Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum	350
ANEXE	
Bula Papei Ioan al XXII-lea: In Agro Domini	360
Bibliografie selectivă	366

Cuvânt-înainte

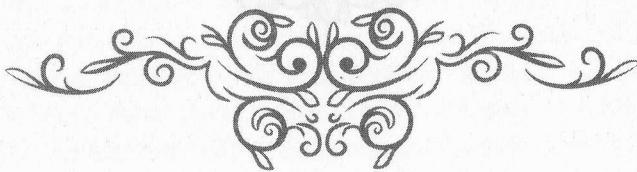

Johannes Eckhart, supranumit Meister Eckhart, s-a născut în 1260 în localitatea Hochheim, lângă Gotha, în Turingia, și a murit în anul 1327 la Avignon.

Documentele referitoare la viața lui sunt rare. Descendent din familia nobiliară Hochheim, Eckhart a intrat încă de la o vîrstă fragedă în ordinul dominicanilor din Erfurt. După câțiva ani de studii de teologie, filosofie, logică și retorică, este trimis să-și desăvârșească educația la Köln – la celebra școală fondată de Albert cel Mare –, apoi la Strasbourg și Paris.

Între 1294 și 1298 este numit prior provincial al ordinului dominican al Saxoniei și vicar-general în Turingia. În perioada 1302–1304, Eckhart pleacă în Franța, unde obține titlul academic de *magister sacrae theologiae* și devine titular al catedrei Universității din Paris. În anii următori el ocupă diferite funcții în cadrul ordinului dominican din Germania; astfel, în 1307 devine vicar-general al Boemiei, fiind împunericit să se ocupe de reformarea ordinului dominican și de administrarea nenumăratelor mănăstiri aflate în subordinea sa; cu acest prilej, el înființează trei noi mănăstiri. În anul 1311 este propus să devină superior general al întregii Germanii, însă consiliul superior al ordinului nu confirmă această numire.

Reputația lui Eckhart crește neîncetat și din acest motiv este trimis pentru a doua oară la Paris (1311–1314) pentru a prelua ca-

ÎNVĂȚĂTURI SPIRITUALE (REDEN DER UNTERWEISUNG)

[**Notă introductivă.**] Încă din primele rânduri ale tratatului aflăm că acesta a fost scris de „fratele Eckhart, din ordinul dominicanilor, pe vremea când era vicar de Turingia și prior de Erfurt”, deci între anii 1294 și 1298, după ce se întorsese de la Paris. Aflăm totodată și scopul pentru care a fost scris: lămurirea unor chestiuni de ordin practic și spiritual spre folosul tinerilor novici din mănăstire.

Tratatul, redactat în limba germană, este scris la vremea deplinei maturități a lui Eckhart, când liniile principale ale doctrinei sale fuseseră deja conturate. Cu toate acestea, tratatul se deosește de toate celealte scrieri ale sale prin aceea că Eckhart folosește aici pedagogia, care îi permite abordarea unei problematici extinse, fără a face însă obiectul unor expuneri exhaustive. Spațiul restrâns, varietatea aspectelor vizate și nivelul interlocutorilor săi nu îi permit ample dezvoltări doctrinare, accentul căzând îndeosebi pe elemente practice și de ritual.

De semnalat că încă de pe acum apar temele favorite pe care le va expune pe larg în toate celealte tratate și predici. În primul rând este vorba despre relația omului cu Dumnezeu și termenii în care Eckhart înțelege să o formuleze:

„Când omuliese din el însuși prin supunere și se abandonează, Dumnezeu este constrâns să pătrundă în el, căci, dacă acest om nu vrea nimic pentru sine, Dumnezeu trebuie să vrea pentru acest om

În același fel ca și pentru sine însuși. Atunci când mă lepăd de voință mea pentru a mă încredința superiorului meu și când nu mai doresc nimic pentru mine însuși, Dumnezeu trebuie să vrea pentru mine, căci, dacă El mă nesocotește, se nesocotește pe Sine însuși".

Calea directă prin care omul poate accede la totala abandonare de sine, la completa extincție a ego-ului, este rugăciunea fierbinte și neîncetată. Abandonarea de sine este condiția *sine qua non* a abandonării tuturor celorlalte lucruri: faimă, bogăție etc. Oamenii, spune Eckhart, n-ar trebui să gândească atât de mult la ceea ce fac, ci ar trebui să cugete la ceea ce sunt. Înțelegerea ființei și a naturii omenești este cheia înțelegerii raporturilor omului cu lumea și cu Dumnezeu.

Așa cum spuneam, în tratatul de față Eckhart nu își propune să abordeze chestiuni doctrinare sau mistice, ci mai degrabă de natură ascetică. Desăvârșirea spirituală este un lucru care cere timp și multă osteneală. Ea presupune parcurgerea unor etape care includ nevoințe, renunțări, penitențe, încercări de tot felul și, mai presus de orice, participarea la ritualul liturgic:

„Numai în Sfintele Taine și nicăieri în altă parte găsești într-adevăr harul: puterile tale trupești se adună și se unesc cu nobila putere a prezenței trupești a Domnului nostru, în aşa fel încât toate gândurile tale împrăștiate se adună și se unesc în spiritul tău și, deși erau despărțite și îndreptate spre cele de jos, se regăsesc îndreptate și se înfățișează după cuviință în fața lui Dumnezeu. Si prin Dumnezeul care locuiește în ele, te înveți cu ceea ce este lăuntric și te dezveți de piedicile trupești pe care le pun lucrurile vremelnice, ca degrabă să te încredințezi lucrurilor divine".

Țelul ultim al acestei ascensiuni este abandonarea voinței proprii și unirea cu Dumnezeu, sursa unei nesfârșite beatitudini:

„Adevărata fericire, spune Eckhart, nu o posedă decât acela a cărui voință este în întregime unită cu voința lui Dumnezeu.”]

Acestea sunt cuvintele pe care fratele Eckhart din ordinul dominicanilor, vicar de Turingia și stareț de Erfurt, le adresa copiilor care-i puneau multe întrebări în timp ce se aflau adunați pentru cină.

1

Despre adevărata supunere

devărata și perfecta supunere este o virtute care le întrece pe toate celelalte și nicio lucrare, oricât de mare ar fi ea, nu poate fi începută și nici împlinită fără această virtute; și, oricât de neînsemnată ar fi o lucrare, dacă va fi îndeplinită cu adevărata supunere – fie că rostești sau asculți liturghia, fie că te rogi sau te cufunzi în contemplare sau în gânduri –, ea va fi cu atât mai desăvârșită. Pe de altă parte, de orice lucrare te-ai apuca, oricât de mărunță ar fi aceasta, adevărata supunere o face mai nobilă și mai bună. Supunerea împingește întotdeauna mai bine orice. Adevărata supunere nu greșește și nici nu împiedică vreodată ceva, căci ea nu lasă deoparte nici cel mai mic bine pe care-l poate face. Supunerea nu trebuie să fie nicicând îndoșită de tulburare, căci ea împingește totul fără cusur.

Când omul ieșe din el însuși prin supunere și se abandonează, Dumnezeu este constrâns să pătrundă în el, căci, dacă acest om nu vrea nimic pentru sine, Dumnezeu trebuie să vrea pentru acest om în același fel ca și pentru Sine însuși. Atunci când mă lepăd de voința

mea pentru a mă încredința superiorului meu și când nu mai doresc nimic pentru mine însuși, Dumnezeu trebuie să vrea pentru mine, căci, dacă El mă nesocotește, se nesocotește pe sine însuși.

Și așa este cu toate lucrurile: atunci când eu nu vreau nimic pentru mine însuși, Dumnezeu vrea pentru mine. Fiți cu luare aminte! Dar ce vrea El pentru mine, dacă eu nu vreau nimic pentru mine însuși? Dacă eu mă abandonez, Dumnezeu trebuie să vrea pentru mine tot atât cât vrea și pentru Sine – nici mai mult, nici mai puțin – și în același mod în care vrea pentru Sine însuși. Și, dacă Dumnezeu n-ar lucra în numele Adevărului care este Dumnezeu, El n-ar mai fi drept și n-ar mai fi Dumnezeu, și nu și-ar mai putea manifesta natura și esența Sa.

În adevărata supunere nu există: „Eu vreau cutare și cutare lucru, asta sau cealaltă”, ci o totală renunțare la ceea ce îți aparține. Iată de ce rugăciunea cea mai bună pe care o poate face omul nu trebuie să fie: „Doamne, dă-mi această virtute sau acest fel de a fi” sau: „Doamne, dăruiește-mi-Te sau dă-mi viața veșnică”, ci: „Doamne, dă-mi numai ceea ce vrei și ceea ce faci Tu, ceea ce vrei Tu și felul în care vrei Tu”.

Această rugăciune depășește orice limită, întrucât numai cerul stăpânește pământul. Cel care se roagă cum se cuvine se roagă astfel încât iese cu totul din sine însuși pentru a merge la Dumnezeu într-o adevărată supunere. Și, după cum cel aflat într-o adevărată supunere nu trebuie să spună: „Eu vreau asta”, tot astfel nu trebuie niciodată să spună: „Eu nu vreau asta”, căci „Eu nu vreau asta” este adevărata otravă a oricarei supunerii.

Același lucru vrea să spună și Sfântul Augustin [în rostirea]: „Sluga credincioasă nu cere să i se spună sau să i se dea ceea ce i-ar plăcea lui să audă sau să vadă, căci prima și cea mai înaltă îndatorire este de a auzi ceea ce îi place mai mult lui Dumnezeu”.

2

Despre cea mai înfocată rugăciune și despre lucrarea cea mai nobilă

ugăciunea cea mai fierbinte este cu adevărat cea mai potrivită și mai puternică pentru a dobândi orice lucru, iar cea mai nobilă dintre toate lucrările este cea zămislită de un spirit care se abandonează. Cu cât spiritul se abandonează mai mult, cu atât rugăciunea și lucrarea sunt mai puternice, nobile, folositoare, vrednice de laudă și desăvârșite. Spiritul care se abandonează poate totul.

Dar ce este un spirit care se abandonează? Un spirit care se abandonează este acela care nu se tulbură de nimic, care nu este legat de nimic, care nu și-a legat binele său suprem de nimic altceva, care nu ia cătuși de puțin în seamă ceea ce este al său, care este complet cufundat în voința divină și ieșit din sine însuși. Nimici nu poate îndeplini vreodată o lucrare, oricât de umilă ar fi aceasta, dacă nu primește de acolo putere și tărie.

Omul trebuie să se roage atât de înfocat, încât să dorească nespus ca toate membrele, toate puterile sale, ochii, urechile, gura, inima și toate simțurile sale să-și dea osteneala în rugăciune și nu trebuie să înceze rugăciunea mai înainte de a simți cum se unește cu Cel care este prezent și la care se roagă: Dumnezeu.

3

Despre cei care nu se abandonează, plini de voință proprie

amenii spun: „Ah, ce n-aș da să fiu plăcut lui Dumnezeu, să am tot atâta cucernicie și să fiu împăcat cu Dumnezeu aşa cum sunt alți oameni, și aş dori să fie și El tot astfel în mine sau să fiu sărac ca și ei”. Sau chiar: „Nu voi fi mulțumit să mă știu colo sau dincolo și făcând asta sau cealaltă, ci va trebui să viețuiesc printre străini, într-un loc singuratic sau într-un schit”.

La drept vorbind, toate acestea te înfățișează pe tine însuși, și nimic altceva. Sunt propria ta voință, chiar dacă nu știi acest lucru sau nu crezi; nicio nemulțumire nu se ivește în tine care să nu vină din propria ta voință, fie că îți dai seama de asta sau nu. Atunci când gândești că ar trebui să fugi de ceea ce este aici și să cauți ceea ce este în altă parte, nu sunt vinovate bunurile, oamenii, felul de a trăi, poporul sau lucrurile, ci tu însuși ești vinovat că te împiedici în ele și nu te porți aşa cum se cuvine.

Iată de ce trebuie să începi cu tine însuși și să te abandonezi. De fapt, dacă nu fugi mai întâi din tine însuși, oriunde vei alerga vei întâlni aceleași piedici și aceeași neliniște. Cei care caută pacea în lucruri din afară sau locuri, în oameni sau fapte, în țări îndepărivate, în sărăcie sau umilință, oricât de mari ar fi aceste lucruri, toate acestea nu înseamnă totuși nimic și nu le aduce pacea. Cei care caută în

DESPRE CEI CARE NU SE ABANDONEAZĂ...

acest fel caută căt se poate de nepotrivit: cu căt se îndepărtează, cu atât mai puțin vor găsi ceea ce caută. Ei pot fi asemuiți cu cel care a rătăcit drumul: cu căt se îndepărtează mai mult, cu atât se pierde.

Atunci ce trebuie să facă un om? Trebuie mai întâi să se abandoneze pe sine însuși și, în acest fel, va abandona toate lucrurile. Dacă un om renunță la o împărătie sau chiar la lumea întreagă, dar se păstrează pe sine însuși, el n-a părăsit nimic. Dar, dacă un om se abandonează pe sine însuși, chiar dacă își păstrează bogăția, cinstea sau oricare alt bun, el va abandona toate lucrurile.

Despre cuvintele sfântului Petru: „Vezi, Doamne, că am abandonat totul”* – cu toate că el își abandonase doar mreaja și barca sa – un sfânt spune: „Cel care abandonează de bunăvoie [chiar și] lucrurile neînsemnate nu le abandonează doar pe acele, ci tot ceea ce oamenii pot să dobândească, ba chiar tot ceea ce ei ar putea dori”. Întrucât acela care și-a abandonat voința [proprie] și pe sine însuși a abandonat, într-adevăr, toate lucrurile, ca și cum le-ar fi posedat și le-ar fi avut în deplină stăpânire. Căci de ceea ce nu vrei să ai te-ai lepădat întru totul și l-ai părăsit pentru Dumnezeu. Iată de ce Domnul nostru spune: „Fericiti cei săraci cu duhul”, adică în voință lor. și nimeni nu trebuie să se îndoiască; dacă un alt chip de a lucra ar fi fost mai folositor, Domnul nostru nu ar fi spus, aşa cum a spus: „Cel ce vrea să-Mi urmeze, să se lepede mai întâi de sine însuși”**. Totul ține de asta. Veghează asupra ta și, acolo unde te află, abandonează-te, căci asta este mai presus de orice.

* Cf. Matei 19.27. (N. red.)

** Cf. Matei 16.24. (N. red.)

4

Despre folosul abandonului ce trebuie să împlinită înăuntru și în afară

Tu trebuie să știi că nimeni nu s-a abandonat vreodată atât de mult încât să nu poată să se lepede de sine încă și mai mult. Într-addevăr, puțini sunt cei care iau seama la lucrul acesta, trudind întru împlinirea lui. El înseamnă un schimb drept și un negoț cinstit: în măsura în care tu părăsești toate lucrurile, în aceeași măsură – nici mai mult, nici mai puțin – Dumnezeu pătrunde în tine cu tot ceea ce are. Începe, aşadar, să plătești în felul tău, atât cât îți stă în putință. Astfel vei găsi adrevărata pace acolo unde te află, și nu în altă parte.

Oamenii n-ar trebui să cugete atât de mult la ceea ce fac, ci ar trebui să cugete la ceea ce sunt. Dacă oamenii sunt buni în felul lor de a fi, faptele lor sunt virtuoase. Dacă ești drept, toate lucrările tale sunt, de asemenea, drepte. Nu gândi că sfîntenia se întemeiază pe lucrări, ci întemeiază-ți sfîntenia pe ființă, căci nu lucrările sfîntesc, ci noi sfîntim lucrările. Oricât de sfinte ar fi lucrările, ele nu se sfîntesc prin ele însese și, în măsura în care ființa și natura noastră sunt sfinte, în aceeași măsură sfîntim toate lucrările noastre, fie că este vorba despre a mâncă, a dormi, a veghea sau altceva. Faptele săvârșite de cei care nu au o natură elevată, oricare ar fi acestea, nu prețuiesc mare lucru. Prin asta cauți să-ți arăt râvna ce trebuie dăruită ca să devii bun, nu pentru ceea ce faci, nu prin natura lucrurilor, ci prin temelia lucrărilor.

5

La aminte în ce fel devin bune firea și temeiul omului

măreția care face ca atât firea, cât și temeiul omului să fie bune într-un sens foarte nobil și ca lucrările lui să fie bune, este ca spiritul lui să fie cu totul întors către Dumnezeu. Îndreaptă totă osteneala ta spre

Într-addevăr, într-o asemenea stare de spirit, chiar de vei călca pe o piatră, va fi o lucrare cu mult mai divină decât aceea de a te gândi la tine însuți și a te atașa de tine însuți atunci când primești trupul Domnului nostru. Căci Dumnezeu și toate virtuțile se atașează de cel care se alipește de Dumnezeu. Si ceea ce căutai înainte te cauți acum, ceea ce urmăreai înainte te urmează acum și ceea ce doreai să alungi înainte se îndepărtează de tine acum. Iată de ce toate lucrurile divine se atașează de cel care se alipește în chip nobil de Dumnezeu, și tot ce este departe și străin de Dumnezeu se îndepărtează de el.

6

Despre detașarea și despre posesia lui Dumnezeu

Mi s-a pus această întrebare: „Unora le-ar plăcea să se îndepărteze cu totul de ceilalți și să rămână singuri; pacea lor depinde de aceasta și de a fi în biserică. Este acesta un lucru bun?” Răspunsul meu este nu, și iată de ce. Cel care este aşa cum trebuie să fie se simte cu adevărat bine oriunde și împreună cu oricine. Dar cel care nu este aşa cum trebuie să fie nu se simte bine nicăieri și cu nimeni. Cel care este aşa cum trebuie să fie Îl are cu adevărat pe Dumnezeu aproape și cel care Îl are cu adevărat pe Dumnezeu Îl are pretutindeni și cu oricine, tot atât de bine pe stradă, în biserică, în singurătate sau în odaia sa. Dacă Îl are cu adevărat și numai pe Dumnezeu, nimic nu-i mai stă în cale.

De ce?

Pentru că el Îl are numai pe Dumnezeu și scopul său este doar Dumnezeu și toate lucrurile sunt pentru el doar Dumnezeu. Acest om Îl are pe Dumnezeu în toate faptele sale și pretutindeni și în toate lucrările acestui om numai Dumnezeu este cel care lucrează. Căci lucrarea aparține mai curând celui care a pricinuit-o decât celui care o împlinește. Prin urmare, dacă țelul nostru este numai și numai Dumnezeu, atunci El trebuie să lucreze în faptele noastre și nimic nu-L poate împiedica, nici mulțimea lor, nici locul. În calea unui astfel de om nimeni nu poate sta, pentru că el nu crede, nu caută și

nu iubește nimic altceva decât pe Dumnezeu, pentru că s-a unit cu El în toate nădejdile sale. Și, după cum nicio multiplicitate nu-l poate distrage pe Dumnezeu, tot astfel nimic nu-l poate distrage și risipi pe acest om, el fiind unu în Unul, în care orice multiplicitate este una, iar Unul este nonmultiplicitate.

Omul trebuie să-L vadă pe Dumnezeu în toate lucrurile și să se deprindă să-L aibă fără încetare prezent pe Dumnezeu în spiritul, în faptele și în iubirea sa. Gândește-te care sunt năzuințele tale în fața lui Dumnezeu, fie că ești la biserică, fie în odaia ta. Păstrează o stare de spirit cât mai potrivită; păstrează-o [chiar și] printre oameni, în tumultul și mulțimea lor.

Și, aşa cum am spus adeseori, când se vorbește despre egalitate, să nu se înțeleagă cumva că toate lucrurile, toate locurile și toate ființele trebuie să fie prețuite în același fel. Ar fi cu totul greșit, căci a te rugă este o lucrare mai bună decât a toarce, iar biserică este un loc mai nobil decât strada. Însă în lucrări tu trebuie să ai mereu aceeași stare de spirit, aceeași incredere, aceeași dragoste pentru Dumnezeul tău și să crezi în El cu aceeași tărie. Într-adevăr, dacă toate lucrurile ar fi astfel egale pentru tine, nimeni nu va mai pune piedici la ceea ce faci în numele lui Dumnezeu.

Însă cel care nu este locuit cu adevărat de Dumnezeu, cel care îl caută pe Dumnezeu în afara lui, într-una sau alta, care îl caută pe Dumnezeu în diversitate, în lucrări, în oameni sau în locuri, nu îl are pe Dumnezeu. Și acest om se izbește cu ușurință de piedici, pentru că nu îl are pe Dumnezeu, nu îl caută numai pe El, nu îl iubește numai pe El, nu crede numai în El; iată de ce nu numai răufäcătorii, ci chiar și cei buni îl stau în cale, și nu numai strada, dar și biserică, nu numai cuvintele și faptele rele, ci și cuvintele sau faptele bune, căci stavila se află în el, întrucât Dumnezeu n-a devenit totul pentru el. Căci, dacă lucrurile ar sta în felul acesta, el s-ar simți bine pretutindeni și cu toți oamenii, căci L-ar avea pe Dumnezeu cu sine și nimeni nu îl-ar putea lua, și nimeni nu îl-ar putea împiedica să-și împlinească lucrarea.

Ce înseamnă, prin urmare, această adevărată posesie a lui Dumnezeu, în aşa fel încât omul să-L posede cu adevărat?